

Ανάμεσα στα 1.500 SMS που προβλήθηκαν στην πλατεία Τραφάλγκαρ, ήταν και το μήνυμα «Greece» που έστειλε το ΕΨΙΛΟΝ, συμμετέχοντας στο διασκεδαστικό χάρπενινγκ των δύο ελληνοαμερικανικών αδελφών.

ΤΑ SMS... ΚΑΠΝΟΥ ΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΣΤΗΚΑΝ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΡΑΦΑΛΓΚΑΡ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΕΦΕΡΑΝ ΜΙΑ ΠΑΝΑΡΧΑΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΟΠΤΙΚΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΣΤΟΝ 21ο ΑΙΩΝΑ. ΠΟΛΛΟΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΗΚΑΝ ΤΟ ΠΡΟΤΖΕΚΤ ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΕΙΛΟΥΝ ΜΗΝΥΜΑ. ΣΤΕΙΛΑΜΕ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ!

ΚΕΙΜΕΝΟ | **ΒΑΣΩ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**
(basskan@enet.gr)
ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΣΗ | **ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΤΣΑΡΗΣ**

Επί τρία συνεχόμενα βράδια του Οκτωβρίου (8-10) στην πλατεία Τραφάλγκαρ συγκεντρώθηκε πλήθος μεγάλο, με τα κινητά στο χέρι. Εκείνοι έστειλαν SMS και λίγο μετά τα έβλεπαν να προβάλλονται τεράστια στον ουρανό, φωτεινές λέξεις πάνω σε σύννεφα καπνού. Το πρότζεκτ, που ονομάστηκε «Memory cloud», επιχειρούσε να συνδυάσει ένα πολύ σύγχρονο μέσο επικοινωνίας με ένα άλλο – που φτάνει και 5.000 χρόνια πίσω! Υπεύθυνοι γι' αυτό το διασκεδαστικό, διαδραστικό χάρπενινγκ είναι δύο αδελφάκια, δύο Ελληνοαμερικανοί, ο Στέφανος (Στίβεν) κι ο Θόδωρος (Θίο) Σπυρόπουλοι. Πάντως, μόλις... κατάκασε ο κουρνιαχτός στο Λονδίνο, απάντησαν στις ερωτήσεις του ΕΨΙΛΟΝ με πιο παραδοσιακές μορφές επικοινωνίας.

Είστε γεννημένοι στις ΗΠΑ, ζείτε στο Λονδίνο και οι γονείς σας είναι από την Καλαμάτα. Είστε πολίτες του κόσμου;

Θίο: «Κατά πολλούς τρόπους, ναι. Ο Στίβεν ζει κυρίως στη Ν. Υόρκη. Είναι ο design director για τη Heany και καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Rutgers. Εγώ πηγαиноέρχομαι, διότι, μεταξύ άλλων, 3 μήνες το χρόνο δουλεύω σε ένα ερευνητικό πρόγραμμα του MIT. Και οι δύο, όμως, σπούδασαμε στο Λονδίνο. Εγώ σπούδασα αρχιτεκτονική, ο Στιβ σπούδασε ντιζάιν στο St. Martin's».

Πώς έτυχε και δύο αδελφάκια καταλήξατε σε τόσο παρεμφερείς τομείς; Θίο: «Η τέχνη και το ντιζάιν έχουν γίνει κοινή γλώσσ-

ΤΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΕΓΙΝΑΝ ΚΑΠΝΟΣ!

Memory

cloud

Οι αδελφοί Σπυρόπουλοι θέλησαν να δημιουργήσουν ένα πρότζεκτ σχετικά με τη συλλογική εμπειρία και την επικοινωνία, κι έτσι επινόησαν το ιδιαίτερα πρωτότυπο και επιτυχημένο Memory cloud.

Memory Cloud

σα για μας. Απολαμβάνουμε το ότι μπορούμε να αναπτύσσουμε ιδέες και να βρίσκουμε νέους τρόπους να πρωτοπορούμε μαζί. Πιστεύουμε και οι δύο ότι το design έχει σημασία και ότι πρέπει να εξερευνούμε συνεχώς νέες μορφές πρακτικής του».

Πώς σας ήρθε η ιδέα του Memory Cloud;

Στίβεν: «Είναι μια ιδέα που δουλεύουμε περί τα 5 χρόνια. Ξεκίνησε με κάποια πειράματα οπτικοποίησης του γραπτού λόγου. Αναπτύσσοντας το πρότζεκτ, σκεφτήκαμε πανάρχαιες πρακτικές οπτικής επικοινωνίας, σαν τα σήματα καπνού. Πάνω σ' αυτά δημιουργήσαμε ένα υβρίδιο, συνδυάζοντάς τα με μια "διεπιφάνεια" που ο κόσμος γνωρίζει καλά, όπως τα SMS. Καταφέραμε έτσι να δημιουργήσουμε μια καλλιτεχνική πλατφόρμα, ώστε ένα μεγάλο

πλήθος συμμετεχόντων απ' όλο τον κόσμο να μπορεί να δώσει υλική υπόσταση σε μια συζήτηση».

Δηλαδή, τι θέλατε να πετύχετε με το Memory Cloud;

Θίο: «Θέλαμε να δημιουργήσουμε ένα πρότζεκτ πάνω στη συλλογική εμπειρία και την επικοινωνία, μια δημόσια πλατφόρμα που θα ζωντάνευε τον κοινό χώρο μέσω της συζήτησης».

Όταν κάνεις κάτι τόσο διαδραστικό, είναι ενδιαφέρον, αλλά φαίνεται και ριψοκίνδυνο. Δεν έχεις απόλυτο έλεγχο του αποτελέσματος.

Θίο: «Είναι ένα πρότζεκτ συνεχούς αλλαγής. Κι αυτό είναι μια μεγάλη ευκαιρία, καθώς γίνεται ο καθρέφτης των σκέψεων και της έκφρασης των ανθρώπων που αλληλεπιδρούν συλλογικά.

Χωρίς συμμετοχή, το εγχείρημα θα εξαφανιζόταν. Η ιδέα του σύννεφου, όμως, ως περιβάλλοντος αλλαγής ήταν εγγενής στο πρότζεκτ».

Και τι αντιδράσεις είχατε από το κοινό τελικά;

Στίβεν: «Ο κόσμος χρησιμοποίησε το έργο με πολύ ενδιαφέροντες και περίεργους τρόπους. Όπως το ότι έστειλαν πολύ προσωπικά μηνύματα δημόσιας εκδήλωσης αγάπης. Το τελευταίο διήμερο είχαμε δέκα προτάσεις γάμου (δύο εκ των οποίων έγιναν δεκτές). Είδαμε πολύ προσωπικά μηνύματα για αγαπημένα πρόσωπα που βρίσκονται στο στρατό. Είχαμε μηνύματα προς το κοινό του Λονδίνου. Άλλοι το χρησιμοποίησαν για να επικοινωνήσουν ο ένας με τον άλλον. Κάποιοι έστειλαν το όνομά τους και προσπαθούσαν να το φωτογραφίσουν. Εντυπωσιαστήκαμε, διότι το κοινό "χάθηκε" στην εμπειρία και στη συζήτηση! Είχαμε πολύ μεγάλο πλήθος το οποίο ενδιαφερόταν για τις σκέψεις και τα συναισθήματα των άλλων ανθρώπων. Ήταν μεγάλη δικαίωση το να βλέπουμε τους ανθρώπους να αντικρίζουν τον εαυτό τους και τους άλλους μέσα στο έργο».

Θα επαναλαμβάνατε το Memory Cloud αλλού – π.χ., στην Αθήνα;

Στίβεν: «Με μεγάλη μας χαρά! Θα ήταν πολύ διαφορετικό, γιατί τόσο το πλαίσιο που μορφοποιεί το περιβάλλον όσο και το κοινό που θα το χρησιμοποιούσε ως τρόπο έκφρασης θα δημιουργούσαν μια πρωτοφανή, μοναδική συγκυρία».